

Любомир Розенщайн „Розовите очила на душата“

Нашият живот има посока. Ние приличаме на планинската вода, която извира високо някъде от вечните ледове. Изворът не знае през какви точно препятствия ще мине там горе, откъде ще си проправи път, коя скала ще трябва да избиколи, кой камък ще се опита да отмести. Но в момента, в който се отделя от глетчера, водата вече има свой път и ще се опита да стигне до крайната си точка, била тя по-голяма река или езеро, или море. Независимо от различните възможности да начертае маршрута си, изворът през цялото време се опитва да стигне целта си – като част от голямата ненаписана мъдрост на природния кръговрат.

Когато се раждаме, ние имаме посока. Не вярвам, както астролозите твърдят, че това е точно предначертана карта, от която няма никакво отклонение. Не ми се струва, че по звездите може да бъде предсказан всеки един миг от съществуването ни. Ние сме като изворите – имаме посока, а пътя си избираме сами.

Можем да изберем труден път. Можем да се опитваме да изкачваме склоновете на планината, когато посоката ни води надолу. Можем просто да се отпуснем по течението на своята посока и да се надяваме тя да ни води. Ние се отличаваме от други-

те живи форми на тази планета по това, че имаме избор. Можем да се опитваме да разбием скалата с глава и да се учудваме защо не ни се удава – когато сме се отклонили от посоката си. Можем да разбиваме стени с глава и да се чудим как така имаме сили – когато се движим в посоката си. Вътре у себе си всеки от нас носи компас и това е най-важният ни вътрешен уред. Компасът никога не бърка и винаги показва точно посоката. Ние обаче можем да сверяваме крачките си с него, докато напредваме, или просто да го захвърлим в раницата. И ако го захвърлим и повече не го поглеждаме, ако го затрупаме

с ненужен багаж, ако не чуваме тихото му писукане и не усещаме мърдането на стрелката и леката вибрация, когато започнем да се отклоняваме, ако не сверяваме пътя си, може и да успеем, но може и да не успеем да стигнем своята цел.

Много хора правят тъкмо това: забравят, че имат компас, карат я ден за ден, промъкват се според случая или накъдето е по-лесно. И си отиват страшно обидени, не намерили пътя си, с мисълта: „Това ли беше всичко...“ А стрелките на компаса през цялото време са показвали, издавали са предупреждаващо пиюкане и лекичко са потрепервали.

Сега спрете. Обърнете раницата си, изсипете я направо на земята, ако ще да изгубите нещо от нея – нищичко не е толкова важно, колкото това малко червено уредче. Търсете го, докато не е късно.

Намерихте ли го? Във всеки момент, във всяка секунда ние правим избор: какво от информацията, която възприемаме, ще поставим в миналото, и какво, дори само като връзка, в бъдещето. Колкото по-точни са връзките в бъдещето, толкова по-лесна е навигацията. Всяка поставена вече в бъдещето връзка е като фар. Той води в избраната посока и дава точните координати, по които да се ориентираме.

Бъдещето съществува в нашето несъзнавано точно, както и миналото. От нас зависи как ще организираме бъдещето си, точно както от нас зависи и как ще организираме миналото си –

миналото и бъдещето са само информация или липса на информация, с която боравим сега. Ние можем да оставим бъдещето си празно, но то няма да остане празно, а ще се пълни с информация по default, по напълно случаен принцип. Това ще са случайни пътепоказатели, случайно верни или, по-честичко, случайно напълно неверни, които ще предопределят нашето клатушкане и случайния ни напредък към целта. Днес съм направил или не съм направил нещо, защото ми е все тая, или, както напоследък е станало модно в България, защото „ко да прайш“, а не защото това е било крачка към първия пътен камък, към целта. Когато пътните камъни ги няма, постепенно се загубваш в нищото, в което всички посоки изглеждат отворени, но до никоя никак и никога не се доближаваш.

Бъдещето има вече своя образ във вътрешния ви свят и винаги го е имало, дори и да не сте съзнавали това. Бъдещето е също такъв спомен, както и миналото, комбинация от складирани вече на определено място, обработени възприятия. Бъдещето има образ и глас, усещане и мирис, вкус. Отделните моменти от бъдещето носят различна информация.

Но във всеки момент – във всеки момент преди още бъдещето да е станало сега – вие можете да промените тази информация, да я направите неустойчиво привлекателна за себе си или, напротив, да я изтриете, като я замените с нещо друго, по-истинско, по-близко до посоката. За нервната ни система, за физиологията ни, за мозъка ни няма никаква разлика между миналото и бъдещето. У себе си ние имаме подарена мечтата на всички фантасти – всеки може да пътува в бъдещето си с най-удивителната машина на времето, която е част от вътрешната ни организация. Тя ни дава абсолютен контрол върху целия път на живота ни, стига да го поискаме.

Можем да живеем на автопилот. Но не си струва. На автопилот не се побеждава в състезанието.

На автопилот най-много да оцелееш, изхвърлен от страни на пистата, със замаяна глава върху тревата. Каската може да е помогнала, но не знаеш къде си, защото не си се научил навреме да определяш къде си във всеки един момент.

Погледнете към вашето бъдеще. Ако не го виждате, просто го преместете пред себе си. Колко дълго е то? Колко широко е? Не случайно хората казват „светло бъдеще“. Светло ли е вашето бъдеще? Ако не, дайте му дължина, широчина, светлина. Това е основата, така ще видите как изглежда пътят, по който ще вървите. Казано на компютърен език – не можете да запишете достатъчно информация в бъдещето, ако не сте отделили предварително достатъчно свободно място на диска, и то в леснодостъпните сектори, т.е. ако нямате достатъчно компютърна памет. Бъдещето се нуждае от пространство, върху което да се развива. И когато пространството е налице, започнете да го пълните със смислени неща и да го чистите от случайни, кой знае как попаднали там, информационни боклуци.

Празното бъдеще поражда много апетити. Празното бъдеще бива запълвано от вестниците, телевизията, рекламите, врескливите политици, докторите, съседите, всеки завистник. Ако вие не знаете накъде да карате, все ще се намери някой да ви напътства. Най-често без изобщо да се интересува от вашата лична посока. Запълването на празното бъдеще на другия се е превърнало в най-печелившия бизнес. Вие си мислите, че избирате свободно, но празното бъдеще избира вместо вас.

Невролингвистичното програмиране работи с линията на времето. Това е линията, по която можем да се носим свободни като птиците. Ние можем да отидем в миналото си, да променим някое възлово събитие там и от онази гледна точка да видим как това променя целия ни път оттогава досега – защото промяната в един бит информация променя цялата информация. След това можем да преживеем промяната по пътя си обратно към настоящето, да продължим към бъдещето и да се взрем назад от точка, разположена, да речем, пет години напред, за да видим оттам какво дотук се е променило и какво ни предстои да преживеем по друг начин, след като сме изменили нещо в миналото си. Това е истинската фантазмагория на нулите и единиците, от която вътрешният ни свят разбира. Вътрешните ни състояния са колекции от информация. Когато променим една колекция, процесът може би тръгва в друга посока. И във всеки момент на нас е оставено да сверяваме: това ли е посоката? Ако отговорът е не, нека я променяме отново и отново, докато си построим най-хубавата за нас къща, в която са най-хубавите за нас стаи на нашето минало и най-хубавите за нас стаи на нашето бъдеще.

Ще кажете, това е цял дворец и вие сте принцът или принцесата, и можете да минавате от врата във врата, през къде по-чудни и удивителни зали, пълни с всичките богатства на близки и далечни светове, с образ, цвят, звук и меки, вълшебни материи...

Да, да, да! Оставете реалността на бедняците и избирайте. Черпете с пълни шепи от бъдещето сега.